

**Čís. 7540.**

**Dohoda, jíž se poplatník zavázal obci, že jí nahradí rozdíl, jenž jí vzejde na obecních a školních přírážkách slevou výdělkové daně na základě příznivého dobrozdání finanční komise obce, podaného finanční správě, přičí se zákonu.**

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, R I 617/27.)

Žalovaní zavázali se zaplatiti žalující obci rozdíl na obecních a školních přírážkách ze slevy výdělkové daně, dojde-li ke slevě na základě příznivého dobrozdání finanční komise žalující obce. Žalobu obce o zaplacení tohoto rozdílu procesní soud první stolice zamítl, maje za to, že se úmluva přičila dobrým mravům. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu rozhodl. Důvody: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že úmluva stran jest sama o sobě nemravnou, protizákonnou a proto neplatnou. Nemravným a neplatným bylo by toto jednání jen tehda, kdyby podle úmyslu jednajících měl dopisem ze dne 26. ledna 1925 a reversem ze dne 5. února 1925 vykonán býti vliv na finanční komisi žalující obce v ten smysl, aby požadované příznivé dobrozdání bylo vydáno proti pravdě. Žalovaná strana však ani netvrdí, tím méně dokazuje, že se dobrozdání finanční komise, které podáno bylo pro žalované ve smyslu příznivém, od pravdy odchyluje. Žalovaní stojí naopak na stanovisku, že tehdejší hospodářské poměry žádanou slevu na daních státních odůvodňovaly. Soud odvolací jest proto toho názoru, že v právním jednání, jímž se žalovaní zavázali rukou společnou a nerozdílnou žalující obci nahraditi rozdíl vzešlý jí na obecních a školních přírážkách slevou výdělkové daně na základě příznivého dobrozdání finanční komise žalující obce podaného finanční správě, nelze spatřovati nic nezákonného a dobrým mravům se přičícího.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by znovu rozhodl o odvolání.

**Důvody:**

Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že v právním jednání, jímž se žalovaní zavázali, nahraditi rukou společnou a nerozdílnou žalující obci rozdíl, vzešlý jí na obecních a školních přírážkách slevou výdělkové daně na základě příznivého dobrozdání finanční komise žalující obce, podaného finanční správě, nelze spatřovati nic nezákonného, aniž dobrým mravům se přičícího. Odvolací soud především nevšímá si toho, že podle dopisu prvžalovaného ze dne 26. ledna 1925 zavázal se prvžalovaný, onen rozdíl nahraditi obci proti tomu, že městský úřad a finanční komise ve smyslu výnosů tam uvedených zašle příslušné berní správě vyjádření určitého obsahu samým žalovaným předepsaného. Ale důležitějším jest, že celé toto jednání

jest zřejmým obcházením zákona ze dne 8. října 1924, čís. 235 sb. z. a n. o mimořádných úlevách při placení přímých daní, pokud se týče vládního nařízení ze dne 23. prosince 1924, čís. 300 sb. z. a n., jímž se tento zákon provádí. Podle § 1 tohoto zákona mohou býti na žádost strany nedoplatky přímých daní tam blíže označené ve výjimečných případech přiměřeně sníženy nebo prominuty najmě i tehdy, je-li vážné nebezpečí, že by zapravení nedoplatků mohlo ohroziti poplatníka v jeho hospodářském podnikání nebo v jeho výživě, pokud se týče ve výživě jeho rodiny. Stanoví-li pak § 4 tohoto zákona, že jakákoliv změna ve výši nedoplatků přímých daní má v zápětí také změnu všech přírážek k nim vybíraných, a čl. I. prováděcího nařízení k tomuto § 4, že snížení nedoplatků má v zápětí poměrné snížení přírážek k nim vybíraných, prominutí pak těchto nedoplatků prominutí těchto přírážek, jest zřejmo, že zákon n e c h c e, by přes takové snížení nebo prominutí platil poplatník řečené obecní přírážky, nýbrž že chce, by se tak nestalo, by tak účele zákonem zamýšleného bylo plně dosaženo. Tomu se však příčí ujednání, pokud se týče smlouva, která jest podkladem této rozepře, a nemůže proto žalobkyně vzhledem k předpisu § 879 obč. zák. odvolovati z porušení tohoto ujednání nárok na právní ochranu. Za tohoto stavu věci nebylo třeba zkoumati, zda smlouva i jinak odporuje dobrým mravům.

### Čís. 7541.

**Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).**

**Pod ustanovení § 20 (2) zák. nespadá případ, když si nájemník dal poskytnouti plnění od pronajímatele, za to, že si sám a ze svého opatří a zařídí přiměřené a dostatečné náhradní nájemné místnosti.**

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, R I 990/27.)

Žalovaný dluhoval žalobcům za byt v domě žalobců činži 2587 Kč 50 h. Před vyklizením bytu ve prospěch žalobců (kupitelů domu) požadoval žalovaný od žalobců, by mu zaplatili 5000 Kč jakožto příspěvek na přesídlení a na zařízení nového bytu, s čímž žalobci souhlasili s tím, že 5000 Kč dlužno účtovat na dlužnou činži. Ježto žalovaný odepřel zapraviti dlužnou činži, domáhali se na něm žalobci zaplacení žalobou, tvrdíce, že ono ujednání jest neplatným. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu a vrátil mu věc, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu ani té ani oné strany.

### D ů v o d y:

Podle § 1 (2) čís. 12 zák. o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. pokládati jest za důležitý důvod k výpovědi,